

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 126285 21 Рев
Бања Лука, 29.4.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Виоланде Шубарић, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља L. d.o.o. V.L., кога заступа В.Р., адвокат из Б.Л., против туженог A.s. d.o.o. V.L., кога заступа Ј.Р., адвокат из Б.Л., ради предаје у посјед и исплате, вриједност спора 51.000,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 126285 20 Пж од 11.12.2020. године, на сједници одржаној 29.4.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 126285 18 Пс од 30.12.2019. године, обавезан је тужени да тужитељу преда у посјед и слободно располагање дио парцеле број 129/1 у нарави њива П. друге класе уписане у Лист непокретности број 2536 к.о. Б.Л., у површини од 689 м² који је означен жутом бојом на скици вјештака геометра која чини саставни дио пресуде, а одбијен је захтјев тужитеља да му тужени на име употребе спорног дијела парцеле исплати износ од 7.200,00 КМ, са каматом и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 126285 20 Пж од 11.12.2020. године, жалбе тужитеља и туженог су одбијене и првостепена пресуда потврђена и одбијени су захтјеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом, погрешне примјене материјалног права, повреде права на правично суђење, односно права на правичан поступак у грађанским стварима пред непристрасним судом и ради обезбјеђења јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени и предлаже да се нижестепене пресуде преиначе и одбије тужбени захтјев, уз накнаду трошкова поступка.

Тужитељ у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбије и да се обавезе тужени да му накнади трошкове састава одговора на ревизију у износу од 2.000,00 КМ.

Ревизија није основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи предају у посјед дијела парцеле број 129/1 уписане у Лист непокретности број 2536 к.о. Б.Л. ближе означен у изреци првостепене пресуде, који тужени користи без правног основа.

Расправљајући о тужбеном захтјеву тужитеља првостепени суд је на основу проведених доказа утврдио: да су тужитељ и привредно друштво С. а.д. Б.Л., дана 21.12.2016. године закључили уговор о продаји парцеле број 369/80, површине 5639 м², уписане у зк.ул. број 29 к.о. Б., која према стању у катастарском оперативном одговара парцели број 129/1, уписана у Лист непокретности број 2536 к.о. Б., по ком основу је стекао право својине на истој са 1/1; да је правоснажном пресудом Округног суда у Бањој Луци број 71 0 П 258207 18 Гж од 8.3.2019. године, одбијен захтјев тужитеља Град Б.Л., против туженог С. а.д. Б.Л., ради утврђења да није правно ваљана укњижба права својине у корист туженог на парцели број 129/1, уписана у Привремени лист непокретности/пописни лист број 2536 к.о. Б., која је овдје предмет спора и да се између истих странака води управни поступак о излагању некретнина и поступак за утврђење права власништва на спорним некретнинама; да спорни дио наведене парцеле у површини од 689 м² користи тужени, без правног основа, за прилаз својим објектима који се налазе на парцелама број 129/3 и 129/2 изграђеним од стране Н.С. (директор туженог) и Н.С., који су власници тих парцела; да је тужени (као закупац) у посједу парцела број 129/3 и 129/2 на основу уговора о закупу од 1.4.2013. године закљученог са Н.С. и Н.С. (као закуподавцима); и да је тужитељ тужбу у предметној правној ствари поднио 18.6.2018. године.

Полазећи од утврђења да је тужитељ право својине на парцели број 129/1, површине 5665 м², уписаној у Лист непокретности број 2536 к.о. Б. стекао по основу уговора о купопродаји некретнина број ОПУ-... од 21.12.2016. године, закљученог са предузећем С. а.д. Б.Л. чију предају, у површини од 689 м² (означену жутом бојом на скици вјештака геометра М.П.), у овој парници тражи и да се наведене некретнине налазе у посједу туженог без правног основа, првостепени суд је примјеном одредбе члана 126. Закона о стварним правима („Службени гласник Републике Српске“ број 124/08 до 107/19, даље: ЗСП), усвојио тужбени захтјев, као у првом ставу изреке првостепене пресуде. У погледу облигационо-правног захтјева за накнаду користи употребом туђе ствари исти суд је закључио, да код чињенице да тужитељ није доказао да је тужени остварио корист употребом спорног дијела некретнина, а поготово да није доказао висину те користи, слиједом чега је овај дио захтјева одбио као неоснован.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда и оцијенио је жалбене наводе који су од одлучног значаја, па је жалбе тужитеља и туженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда заснована је на закону.

Власник ствари, какво право тужитељ има на спорном дијелу предметне парцеле, овлаштен је да ствар слободно и по својој вољи држи, користи и да са истом располаже, а свакога од тога права искључи у границама одређеним законом (члан 17. ЗСП).

Према одредби члана 126. став 1. ЗСП власник има право да захтијева враћање ствари од лица у чијој се државини ствар налази. За успјешну стварно-правну заштиту у овој врсти спора, власник мора доказати да је ствар коју захтијева његова својина и да се ствар налази у државини туженог (члан 127. став 1. ЗСП).

Проведеним доказима нижестепени судови су утврдили, да је тужитељ спорни дио претметне парцеле стекао уписом у јавне регисте, по основу ваљаног правног посла (члан 53. став 1. ЗСП). Код оваквог утврђења, које сагласно одредби члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), не може бити предмет преиспитивања у овом ревизионом поступку, околност да тужени спорни дио наведене парцеле користи за прилаз и пролаз до својих објеката (који, с обзиром да су изграђени без одговарајуће грађевинске документације, имају карактер помоћних објеката), како му је његов предник предао у посјед, чему се тужитељ све до подношења предметне тужбе није противио, нема утицаја на исход овог спора, јер тужени нема правни основ да предметни дио некретнине држи у посједу. Стога, је правилан закључак нижестепених судова, да тужитељ основано тражи предају у посјед спорног дијела парцеле, о чему нижестепене пресуде садрже довољне, аргументоване и ваљане разлоге, које као правилне прихвата и овај суд.

Тужени је још у одговору на тужбу потврдио, да је ступио у посјед спорног дијела наведене парцеле, како му је његов предник предао у посјед, па не стоје наводи ревизије о недостатку пасивне легитимације на страни туженог, као ни тврдња да тај дио парцеле користи по основу уговора о закупу, јер су предмет напријед наведеног уговора о закупу од од 1.4.2013. године парцеле број 192/2 и 192/3, а не и спорни дио предметне парцеле. На овакав закључак су без значаја ревизиони наводи, да спорни дио наведене парцеле користе и други закупци, код чињенице да се према утврђењу нижестепених судова на парцелама које тужени користи по основу уговора о закупу, налазе објекти туженог, којим се прилази преко спорног дијела парцеле тужитеља и чињенице, да тужени ту своју тврдњу није доказао. С тим у вези је без правног значаја указивање у ревизији на постојање спора између Града Б.Л. и С. а.д. Б.Л., у вези права својине и укњижбе у погледу наведених некретнина, јер је у вријеме пресуђења у овој правној ствари тај спор био правоснажно окончана у корист С. а.д. Б.Л. (који је, како је напријед речено, наведене парцеле продао тужитељу), а и да није, код наведеног чињеничног утврђења нижестепених судова, тужени од исхода тога спора, не би могао извући правну корист.

Супротно наводима ревизије, предметне некретнине су индивидуализиране, на начин прописан одредбом члана 127. став 2. ЗСП, а у ситуацији када је сагласно записнику са главне расправе, у предмету Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 258207 17 П од 12.6.2018. године (који је у овој правној ствари прочитан као доказ), катастар некретнина за предметну парцелу ступио на снагу и објављен је у „Службеном гласнику Републике Српске“, број 27/17, указивање у ревизији да тужбени захтјев мора садржавати број посједовног листа и земљишно књижног улошка у које је уписана предметна парцела, као и на одлуке Вишег привредног суда, чији су бројеви и датуми доношења означени у ревизији, није од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

С обзиром да супруга пуномоћника тужитеља (као судија суда који је донио побијану пресуду), није учествовала у доношењу исте, неоснована је и ничим утемељена тврдња ревидента, да та околност „не гарантује непристрасност поступајућег суда“, а

како је чињенична и правна ситуација у овом предмету другачија у односу на предмет у којем је донесена одлука Уставног суда Босне и Херцеговине број АП-217/17, позивање у ревизији на ту апелациону одлуку је без значаја за правилност побијане пресуде.

Будући да је тужени, као што је напријед речено, у посједу спорног дијела предметне парцеле од самог почетка кориштења (од закључења поменутог уговора о закупу од 1.4.2013. године), без правног основа, а тужитељ је право својине на истом дијелу парцеле стекао на законит начин - тужени самовласним посједовањем чини повреду одредбе члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана II став 3. Устава Босне и Херцеговине, а не тужитељ, како се неосновано истиче у ревизији.

Супротно ревизионим наводима побијана пресуда садржи ваљане разлоге о одлучним чињеницама и задовољава правни стандард образложења судске одлуке, који прописује одредба члана 191. став 4. ЗПП.

Према изложеном, побијана пресуда нема недостатака на које се указује у ревизији, а ни оних на које овај суд пази по службеној дужности, због чега је на основу одредбе члана 248. ЗПП, ревизија туженог одбијена као неоснована.

Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 2.000,00 КМ, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа
Виоланда Шубарић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић